

Vynnychenko, Volodymyr
Bilia mashyny

UNIVERSITY OF TORONTO
VELUT ARBOR ÆVO

В. ВИННИЧЕНКО

БІЛЯ МАШИНИ.

Київ, 1919 р.

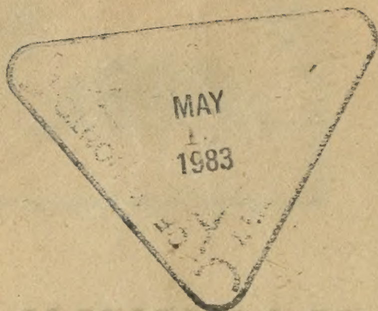

Друковано 25.000 примірників.

В. Винниченко

БІЛЯ МАШИНИ

Bilia

MAY
1
1983

Біля машини.

I.

Південь. Сонце пече, наче підрядилося зробить за сьогодня з землі перепічку. Де ні станеш, здається, круг тебе і з-гори і з-низу пала якась велетенська піч і шугає без перестанку пекельним полумям. Дихати важко.

У полі пусто вже. Не веселять очей густі, довгі ряди кіп, не лунає в яру дзвін коси: голо й сумно, подихає осінню.

По шляхах і по межах подекуди суне поважно гарба зі снопами. На ній, задравши до-гори голову, лежить собі який-небудь засмалений з білими плямами хлопець і хльоска иноді з гори батіжком. Йому сонце не вадить. Часом, підвівшись, він крикне ліниво „ґей", плюне через губу і знов розляжеться й тягне безкраю пісню свою.

Гін на троє від села Цурупалок йде машина пана Скшембжховського. Тут уже чисте пекло. Попадеш сюди і з початку нічого не розумієш: стук, гряк, галас, якийсь рев, якийсь свист, чогось кричать, десь сміються, порох, полова, дим... Крізь туман, що стоїть навкруги, видно щось велике й червоне, чути, як сердито гуде і грюкоче воно. Тільки оговтавшись трохи, починаєш розуміти сю просту картину. Стоїть собі добросердна, ненажерлива звірюка, гуде, грюкотить, а люде пхають їй в пащу і не

встигають нагодувати її. З радістним ревом хапає вона сніп за снопом, трощить його залізними зубами своїми і знову голодно й жалібно реве та гуде. Не встигнуть пятнадцятеро засмалених, запорошених, живих істот вигребти з-під неї, як треба знову пхати їй в пащу, бо сердито гуде вже і клаца порожнім барабаном. Не вспіють всунути снопа як уже летить полова й солома здіймається горою під соломотрясом. І пятнадцятеро прислужників, гукаючи, поспішаючи, одкидають, розмазують на-швидку піт по лиці, і знов підхоплюють з-під неї, і знов одкидають до хлопчик в. А сі теж не дрімають: зачепивши купу волоком, тягнуть до великих, жовтих ожередів, на яких видно тільки брилі дядьків та довгі вила. Робота кипить.

А машина гуде й наче аж ревне радісно, як попаде зразу добрий шматок. В таких випадках машинист Арсентій Трохимович звичайно сердиться і щось кричить до барабанщиків; але ті ніби не дочувають. І цілісенький день її годують і підбірають з-під неї. Віз підїзжає за возом, гарба за гарбою. Вже позвозили з Розкопаного яру, вже почали з Чортової пасіки, а звірюка все реве і голодно клаца своїми колесами, пасами, соломотрясами.

А сонце пече. Піт уже не витирають, і він вільними шляхами розходиться по запорошених обличчах, вибіраючи, де менше пороху.

Молодий економ, пан Ґудзінський, або як звуть його селяне, Ґудзик, ходидь злий і темний, як хмара. Він то підійде до паровика, ніби байдуже подивиться на дорогу, що йде до села, то знов вертається назад, злий і похмурий. На нім черкасиновий, стальової масти піджачок, високі ковнірчики з червоною краваткою і риженькі штанці в чоботи. На голові ярусний, синій картуз із ремінцем, на руці довгий, зложний у-двоє нагай.

Всі люде коло машини непримітно, але пильно слідкують за ним. Всі бачать, як гостреньке засмалене личко його що-разу робиться гостріше, губи тоншають і вся невеличка постать іще більше зменшується. Він се знає і це піднімає у його тупу, глуху ненависть до них. Він знає, що їм усім до одного відомо, кого він виглядає так пильно і чого так виглядає. Він знає, що їм навіть відомо, коли він буде вінчатись з Гликереєю Парменовною; відомо скільки дає йому батько її монопольщик викупного за надзвичайно великі зуби, за косі очі, за 28 літ своєї дочки, „модиски". Відомо їм і те, шо він кожного дня приймає її біля машини, привча до хазяйства (бо вона була в городі „модискою"); відомо, що він із великою охотою замість сього запхнув би її в піч паровика, як би дала вперед гроші; відомо, що він ненавидить її так, як ненавидить зараз усіх біля машини.

А по дорозі, що йде до села, а ні лялечки. Ґудзик вдає з себе байдужого повертається і злісно накидається на першого, хто трапиться під руку. Лається гостро, єхідно, з ненавистю.

— Ах, яка з неї робота! — з погордою тикає він нагаєм під машину. — То по твойому робота? То робота, питаю, кукло ти американська?!

— Як граблі короткі... — почина дівчина і змовкає: пан Ґудзик зараз же вихоплює в неї граблі, засовує далеко під машину й вигортає купу полови.

— Кукла! — шипить він, кидаючи на неї граблищем. Дівчина винувато ухиляється і ловить граблі.

— Тобі до машини ставати! Дітей няньчить у жидів, жидівська помийнице ти... Ач, яка красуля!... куди-и-к-ж сунеш, герге-е-по! — знов хапа він граблі й поверта в другий бік. Дівчина покірно посувається за граблями.

— Кукла єгипетська! — злісно кида він і одходить.

„На-а-а моди-и-сці сарахв-а-н...
Біля неї Ґудзик пан“...

чується десь за соломотрясом і на всіх лицях зявляється весела усмішка.

Добре, добре! — думає Ґудзик, ідучи по паровика. — Заспіваете ви у мене не так! Я вам заспіваю. Що то ви заспіваєте, як за грішми прийдете!...

І він виразно собі уявляє, як у суботу прийдуть „вони“ за розщотом, а він нахилить голову на-бік і, ніби жалкуючи дуже, сумно одповість їм: „Біда, хлопці! Не прислав пан грошей, візьмете вже мабуть у ту суботу“...

І хоча вони добре знають, що се правдива брехня, хоча знають, що він віддає їм же їхні гроші за проценти, що навіть тепер у нього в кишені є гроші, постоять, погомонять, почухаються і підуть собі з Богом до другої суботи. Бо не їхня тут сила, а його, бо не він в їхніх руках, а вони в його. І знає він, що ненавидять вони його, що покірливість ся до часу, до години, знає, що погано буде йому, як і він попадеться, але від сього ще більша ненависть закипить до них.

По дорозі ні душі. Ґудзик знов робить байдуже лице і повагом іде до машини. Пісня ще дужчею хвилею несется з-за соломотрясу й жене кров Гудзикові в голову. Настрій накипає. Хочеться когось ударить, пригнітить, хочеться чим- небудь виявить накипіле почуття.

— Карпе! — гукає він до присадкуватого, широкоплечого парубка в синіх пукатих окулярах, які носять, звичайно, ті, що стоять біля соломотрясу. — Ти на гулянку прийшов сюди? Забирайся на місце.

Карпо повертає до його запорошене лице з широким носом і товстими губами і зараз же знов нахиляється до парубка, що вигортав полову з-під машини.

— А як не схоче сьогодня заплатить усім, кидати зараз же всім роботу... До одного! — бурмоче він. — А як буде хто... теє... значить, не приставать до нас, під ребра й амінь...

— Карпо...

— І не зачіпить идолу! — усміхається Карпо, не дивлячись на Ґудзика. — Ґудзя проклята!... Так ти ж гляди: як звиться модиска, зараз же катай до мене...

Парубок підводиться, виправляє спину й витирає піт.

— О, Ґудзя вже біжить сюди! — тихо промовляє він до Карпа і знов нахиляється під машину.

— Хай біжить! — байдуже, крізь зуби, цідить Карпо і тихо йде собі до соломотрясу.

На модисці-і-і сарахва-а-н...

— голосно заводить він, проходячи повз Ґудзика, що вже наблизився до його, й заклада руки за спину.

Коло неї Ґудзя пан...

— Карпо!! — визвіряється Ґудзик, — ти на проходку прийшов сюди? Мурляка чортова!

Гей, модиска моя, ти любезная моя!...

Біля машини прокочується регіт, і Карпо важко проходить до соломотрясу, голосно виспівуючи.

— Н-ну! — дивлячись йому в слід промовляє Ґудзик і, стиснувши губи, йде за паровик, — се тобі не минеться так!

Ненависть давить йому груди до болю. Кожне засмалене лице, кожний хриплий голос робітника дратує його і викликає бажання помститись, придавити, показати, що сила його, а не їхня.

— Знов солому роскидав, вахляяко! — зупиняться він біля паровика і пильно дивиться прямо в лице кочегарові. — Знов тобі говорити це, бодай з тобою лихо говорило, чорта дурного шматок.

Кочегар, високий, млявий Данило, одводить погляд від печі, мовчки, понуро одивляється навкруги і знов задумливо дивиться в червоне полумя.

— Та до кого ж я говорю!? — вмить скажено виривається у Ґудзика фистулою. — Солому мені!

Данило мовчки повертається й почина підкидати солому ногами.

— Ач, дурне бидло, чим підгортає. — Граблі, йолопе, візьми, граблі!...

Данило йде кудись за граблями.

— А ти ж куди? — куди біжиш? — накидається Ґудзик на дівчину, що, витираючись фартухом, наближалась до діжки з водою.

— А вже ж не виглядати когось! — насмішкувато кида та й підставляє рота під чіп. Ґудзику хочеться кинутись на неї, здавити за горло, загризти її, але... дивиться тільки, як вода тонесенькою цівкою збігає з-під чопа у витягнуті губи дівчини й почуває, як злість наче грудкою важкою проходить по його грудях.

— Ху, — напившись, втирається дівчина й ніби до себе додає з дивуванням: — І чого її так довго немає? Кумедно! — І, зареготавшись, хутко біжить до машини.

II.

А модиски нема. Сонце, немов утомившись стало заходити, і з поля повіяло свіжим повітрям. Здавалось, робота повинна б іти жвавіше, а тим часом біля машини коїлось щось чудне. Починаючи з барабанщика Андрона і кінчаючи погоничем Михалком, всіма опанувала якась млявість і неохота. Біля ожередів стояли навезені й не викидані копиці, коло соломотрясів иноді набіралось стільки, що треба було спиняти машину, щоб дати їй ход.

полова підпірала машину і спиняла колеса, що черкались по ній; навіть жидки біля віялок чимсь були заклопотані й не звертали уваги на роботу. Ґудзик не переставав лаятись. Кине одного, треба бігти до другого; розігнав одну купку, що палко про щось говорила, в другому кутку вже держить якусь промову Карпо. На барабані сміх, регіт, під барабаном палкі балачки, всіма опанував якийсь інтерес. Машина все частіш і частіш голодно гуде й гуркає, возії все частіше чогось баряться, а всі навіть на се й не звертають уваги.

Ґудзик почина догадуватись, почина розуміти сей настрій і страх холодить йому серце. З ненавистю дивиться він, як настрій обхоплює навіть кочегара Данила, примушуючи його жвавіше сунуть солому й повертать здоровенною коцюбою.

„Нічого, нічого, я вам покажу, підождіть ви, мурляки прокляті! — думає він і ще енергічнійше біга й лається.

— Чого ж став? Чого став? Підїзжай, підїзжай!! — накидається він на возія — парубка, що, балакаючи з дівчатами, підібрав віжки і збірався підїзжать до машини. Парубок здрігнувся й, поспішаючи, шарпнув і зацмокав на коней.

— Куди ж ти? куди? Куди вернеш, гаспиде? В м-а-ашину, проклятий, в машину, вроде, вїдеш, бодай ти на могилки виїхав! Соб держи! Соб, тобі говорю!... — скажено, несамовито говорить Ґудзик і підбігає до коней. Схопивши за віжки, він круто повертає, віз раптом перехиляється і вкупі з парубком, під акомпанімент криків і сміху, тихо, поважно лягає на землю. Земля навкруги вкривається снопами.

— Ну, от!.. — похмуро буркає парубок, встаючи з-під снопів і сердито починає шукать картуза. Ґудзикові й ніяково і досадно за сю ніяковість і злість аж кипить до „мурляків“, що, прикладаючи і глузуючи, регочуться з його.

— Бач, що наробив! бач, кукла американська, що наробив! — шипить він до парубка. — Покорчило б тобі, анафема!

— А чого ж шарпали... — не дивлячись на його й витрушуючи картуза, кидає „анафема“! — Тепер піднімай...

— „Підніма-а-й“! — перекривляє Ґудзик, — за печінки б тебе підняло, ироде... Піднімай же, чого ж стоїш, дубом би тебе поставило!...

— А що я сам його буду піднімати? — вмить визвіряється парубок і люто пхає ногою сніп. — Та хай воно тобі сказиться!... Сам шарпнув, перекинув, ще й лається... Гроші дай, он що!...

Він скінчив поганою лайкою й нервово одійшов до коней. У Ґудзика аж серце замерло від „тобі“, „сам“, „дай“ і гидкої лайки. Що ж се? Коли се було, щоб який-небудь хлоп насмілився сказать йому, пану економові, „ти“? Коли було, щоб вони до того забули своє становище, що висловлювали голосно своє незадоволення? Було ж навіть, що робили йому мало не задурно і то не казали „гроші давай“. Бувало, не тиждень, а місяці не бачили зороблених грошей, а все ж не кричали; мовчали, чекали і, може, й лаялись, та все се нишком. А тепер?... І Ґудзик пильно, зі страхом обдивляється навкруги і... трохи заспокоюється. Лиця хоча й похмурі, сердиті, але чого небудь нового не видно. Щоб заховать своє ніякове мовчання після парубкових слів, він так само мовчки одходить.

Парубок же, постоявши біля коней, повозившись там, підійшов знов до воза й, суворо гукнувши возіїв на допомогу, став підсовувать плече під драбину. Возії позлізали з возів і теж стали ходить і вишукувать місця, де б зручніше підмостити спину. Почалось піднімання з лайкою,

сміхом, з одпочинками й балачками. А тим часом машина голодно ревла, лящала пасом і-наче сердилась, що барабанщики стоять собі й весело балакають, подивляючись на обидва боки у-низ. І з другого боку теж щось трапилось, бо ніхто й не гадав подавати снопів. Всі спочивали і з цікавістю слідкували за підійманням воза. За скиртами лаявся Ґудзик.

— Ей, чорнява!... Чорнява на три пальці під носом, бодай ти виросла! — чується вмить із барабана, і під машину заглядає запорошене з пукатими, синіми окулярами на носі лице барабанщика Андрона. І крім сих окулярів, чорних якихсь купок на місці вусів і носа нічого за порохом не видно. Губи зложені зовсім серйозно, тільки куточки здрігуються посмішкою.

Дуже висока, зовсім білява дівчина, до якої гукає він, навіть не поворухнеться, задивившись на воза.

— Ей, ти! Чорнява!... Біла хустина!... Тю! Федоська!

Федоська здрігується й починає шукати очима.

— Сюди! сюди! лупни!

Федоська підніма голову й, забачивши Андрона, усміхається.

— Іди сюди... — киває той головою. Дівчатка круг його весело посміхаються і наперед почувають задоволення.

— Чого?

— Та йди, дурна!... Іди, — я тебе сподобав... Іди, моє серце...

Дівчата сміються, а з ними й Федоська.

— Та йди, не бійсь: я мнякий... як віск на морозі. Ну?... Води принесеш... — додає він, піднімаючи відро.

Дівка неймовірно дивиться на дівчат, на відро й рушає. Через хвилину голова її зявляється на барабані.

— Ти вирости хочеш? — вмить серйозно повертається до неї Андрон і пильно дивиться в лице.

Дівчата, що дивились на його й собі поробили серйозні облича, вмить пирскають зо сміху й чекають одповіді від сторопілої Федоськи.

— Ну, видно, що хоче, — не посміхаючись навіть, проводить далі Андрон і бере Федоську за кінець хустки.

— Так, коли на се вже йде діло, — говорить він, — то ти зроби от що... Та стій, дурна! Чого ж тут соромиться? Хочеш вирости, то рости, Бог з тобою... Що ж тут? так, значить, зробиш так...

— А, та ну вас! Сміються!... Пустіть ... — виривається Федоська і хоче злазити вниз.

— Стій, стій! Підожди... Я маю справді сказати тобі дещо. Чекай но! Карпо говорив там у вас, щоб завтра не йти на роботу?...

— Говорив... І про модиску...

— Усім?

— А я знаю? Чула, як казав...

— Дак от що: піди зараз, найди Карпа і скажи йому так: коли буде вже все гаразд, хай прийде на барабан. Треба, щоб починалось у нас... Розумієш? — нахилився він до Федоськи і несподівано зробив їй по губах „тпрунки“. Федоська аж одкинулась назад і плюнула, коли тим часом дівчата весело реготались.

— Скажеш же?

— Та скажу . . А як модиска прийде?

— Тоді все буде... Ну, рушай. . Висока рости!

— Ет! — Соромливо махнула Федоська рукою й зникла. Але не встигла ще зовсім сховатись її хустка, як зараз же зачувся голос Ґудзика?

— Чого... треба... лазила?...

— О, Ґудзя вже! — ненависно муркнула одна з дівчат і стала готуватись, щоб приймати снопи від парубка, що вилазив уже на поставлений віз.

— А ти, Андроне, замісць того, щоб згребти та подати в барабан сміття, регіт з ними заводиш? — почувся через пів хвилини незадоволений, але здержаний голос Ґудзика, і на барабані зявилася його голово. — Так робити не можна!

— А якого ж біса не дають снопів? — похмуро кинув Андрон, дивлячись кудись у бік. — Пальці ж свої не посуну. Я теж не каторжний... Хоч би ще знав, що гроші матиму й за таку роботу, а то робиш за панське спасибі...

Ґудзик ніби не дочув і зліз із барабана, нічого не одповідаючи. Він знає, що з барабанщиком поводитись, як з простим робітником, не можна. „В барабан давати, — не в соломі спати“, кожний скаже й кожний барабанщика поважає.

— Та й із сміттям для тебе возитись не буду, — додає Андрон, дивлячись Ґудзикові в слід. — Хиба сей сніп укинуть? Ух! — вмить повертається він і робить руками, ніби згортає сніп і хапає тим часом одну з дівчат за ноги. Та злякано одскакує і, регочучись зо всіма, підхоплює снопи, що як груші сиплються від сердитого парубка. Машина реве, дзижчить і вкривається з гори до низу туманом пороху й полови. І всі за нею, хоч і мляво, ніби оживають. Дівчата, перегукуючись і иноді лаючись, тягають лантухи з зерном з-під машини до великого вороху. Хлопчики, з стурбованими й поважними личками, не вспівають тягати купу за купою жовтої, побитої соломи. Соломотряси, половотряси зі стуком, з гряком безперестану викидають солому й полову і сірим шаром пороху вкривають лиця робітників, що, як комашня, обсіли навкруги машину. Навіть Андрон затих. Міцно насунувши на лоби картуза, розставивши лікті, він з запалом якимсь хапає сніп за снопом і, майстерно розістлавши його, суне в за-

лізну пащу машини. Раз за разом чується дзижчання й ревіння машини-звірюки, яку все більше розпалює Данило. До сього прилучається жалісна пісня жидків — млинщиків біля вороха зерна і стукотіння віялок і решет. На рядах лантухів, що в три поверхи наложені біля них, сидять замурзані жиденята, з лушпайками із дині в руках і традиційними хвостиками з-заду.

Один тільки Карпо не бере участи в сім концерті. Не вважаючи на Ґудзика, він похожає собі між робітниками зупиняється, балакає і пробірається далі. Після його розмови робітники стають живіші, а робота млявіша.

— Плачеш? — протискуючись поміж граблями, котрими дівчата одгородили полову, ніби байдуже кидае він до дівчини в чорній хустці й зупиняється. Та швидко підводиться й дивиться на його.

— Еге! драстуй, Химо! — іронично уклоняється він. — Ніби не розуміє... Через місяць Ґудзине весілля ж...

— Ну то що?

Карпо трохи одходить на бік від купи полови, що суне якась жіноча постать і націляється говорити.

— Ну та що, що жениться?

— Байдуже?

— Пхи! — хита з погордою головою Хима і знов нахиляється, але, зараз же підвівшися, додає: — Не бачила твого Ґудзя!... Отто! пхи! Він мені потрібний!...

Але Карпо по очах, по занадто байдужім толосі бачить, що їй не зовсім уже так і байдуже, як би бажалось вдати. І заздрість ущіпливо пронизує груди і кривить товсті його губи злою посмішкою. Він скида синї окуляри й почина для чогось мняти їх у руках. Маленькі сірі очі його чудно білюють своїми чистими віками серед запорошених щок і пильно розглядають шнурок із окулярів.

— То б то тобі аж ніщо-нічогісінько? — яко мога байдуже й навіть насмішкувато знов кидає він.

Хима не одповідає і старанно вигортає з-під машини полову.

— І вчора, може, скажеш, того до мене не вийшла, що знов батько не пустив?

— А вже ж...

— Хм... А кого ж то вчора Сидір бачив біля економової кухні?

— І-і-і!! — сплеснувши руками, підвелась зразу Хима і так подивилась розкритими очима на Карпа, що кожний, глянувши на неї, зразу сказав би, що її і здивувала й образила така брехня. Але Карпо по оцьому саме й побачив що вона тільки вживає дуже знайомого йому засобу брехні.

— То б то так не було?

— От нехай мене Господь побє, коли я вчора бачила ту кухню й того оконома, хай він сказиться! Він мені потрібний, як сироті трясця... Ото причепився! Не бачила якогось оконома... Яке щастя, пхи!

— А де ж у тебе взялася з китицями хустка?

— О!... Хустка... Тітка приїзжали й купили...

— А Ґудзя казав, що купив і ще сам показував Сидорові...

— О!... Сидорові?... Так... — змішалась Хима й скоріше нагнулась до полови.

— Ага, піймалась!...

— Пхи! піймалась... Ніякої я хустки від його не брала. Ти раз-у-раз чіпляєшся... Як батько не пускали, то чим я винна?... Потрібний він мені... Мале, погане...

З-за воза з снопами зявився Ґудзик, і Хима хутко нахилилась, старанно засуваючи граблі під машину.

— Ага!... Ґудзя йдуть... Ось вони тобі зараз скажуть солодке слово... Стерво!

І, похмуривши лице, Карпо одійшов до соломотрясу.

— Знов із Карпом? — пропустивши з суворим поглядом повз себе Карпа й зупиняючись біля Хими, промовив Ґудзик.

— О! „З Карпом!“ Він мені потрібний!... То він граблі мені набив, бо усе чогось спадають... „З Карпом“!

І ображена Хима енергійно засунула граблі під машину.

— Що ж він тобі тут говорив таке, що ти так руками плескала?

„Що говорив“... Говорив, що... А ви нащо усім росказуєте, що подарували мені хустку... Усі парубки вже знають... Гарно як!

— Хто розказував? — здивувався Ґудзик.

— Ум... ще ніби не знають!

— Та йди к чорту! Що, я дурний розказувать?

— Ну-да... А Карпо казав, що ви казали Сидору...

— Бреше! То він випитать у тебе хотів... А ти й перелякалась свого коханого та й плетеш чорт-зна-що...

— Еге, „коханого“! Так... потрібний він мені... Пхи!...

— Брешеш!

— О! „Брешеш“!...

— А вже ж брешеш, бо Мошко сам тебе бачив з ним за старим млином...

— І-і-і! — сплеснула руками Хима і широко-розплющеними очима подивилась на Ґудзика. Але той подививсь їй у вічі, плюнув і одійшов. Хима з погордою подивилась йому вслід, хитнула головою і знов нахилилась під машину.

— Ні, сей Карпо щось таки затіває, — думав Ґудзик, ідучи повагом до свого доглядного пункта, — тут щось...

Хм... Нехай, нехай... Он навіть і сей щось коверзує... Ач... прокляті мурляки!

· Чого ж рота роззявив? Поганяй! накинувсь він на хлопчика в картузі по самі вуха, що стирчали як у миші, і білих штанцях на одній шлейці.

-- Та валок одчепи, мацапуро!... Повилазило?

Хлопчик перелякано сьорбнув носом, спинив конячинку, що вів за недоуздок і став возитись біля канату.

-- У-у, кукли! — мурукнув із невимовною злістю Ґудзик і, одійшовши трохи, став дивитися на шлях. Біля самого села по дорозі ворушилось щось чорне. Через хвилину воно було вже більше, через дві — ще більше, видко, що наближалося дуже хутко.

Ніби верхи, ніби пішки... — дивувався Ґудзик, приставивши руку до козирька з ремінцем. — Біжить швидко... А-а-а! Пан Ян на вельосипеді!

І Ґудзик з досадою згадав, що він на сьогодня обіцяв пану Яну послать до двору гарненьку дівчину від машини. Не послать не можна, тим паче тепер, коли він гадає відходить і поживиться на шлюб у старого Скшембжховського; послать же нема кого, бо тепер, мабуть, ні одна не піде. І дивлячись, як чорне все побільшувалось, він хутко став перебірати в думці всіх дівчат, що були біля машини.

– Ага!.. Хима!... Послухаєм, що тепер Карпо заспіває... Хм...

І навіть дуже задоволений, він став нетерпляче чекати Скшембжховського. Через хвилину вже можна було бачити гарненьке біленьке личко пана Яна з блакитними, невинними, великими очима й свіжими, пухкими, румяними губками, над якими ледве примітно чорніли маленькі вуса; можна було навіть побачить на сім дитячім лиці якусь тупість, сухість і надзвичайну чваньковитість.

Зстрибнувши з вельосипеда, він обережно спер його на лантухи з зерном і недбало тикнув Ґудзикові руку. Той, звичайно, удав дуже задоволеного з сього.

— Proszę pana, сьогодня зовсім мало гарненьких. Але я пану покажу, proszę pana... — підморгнув він напів поприятельки, напів по-рабськи, але з тою міною, що буває у кімнатних рабів. — Дівчинка... пан сам зобачить.

Але пан тільки холодно дивився своїми ясними, дитячими очима і, прямуючи до машини, силкувався пронизати оком туман полови й навіть хустки, якими дівчата й молодиці захищали свої лиця від пороху й сонця. Біля машини замовкло. Парубки ще більше нахмурились і люто махали граблями й вилками, мов уявляючи на них, щось инше замісць полови та соломи. Навіть і дівчата не прояснілн, що бувало раз-у-раз, як зявлявся „панич“. Тільки деякі, не втерпівши, бігали ніби за ділом до Ґудзика і кидали в „Янека“ гострим, метким, як блискавка, поглядом. З барабана чувся веселий сміх і голос Андрона.

Карпо стежив за Химою, і злість все більше розпливалась йому по грудях.

— Ач! ач! — думав він, дивлячись, як вона то зазирала під машину, то забігала на другий бік і весь час мала такий вигляд, ніби бігала за ділом і не знала навіть, що прийшов „панич Янек“.

Слідкував він і за Ґудзиком, слідкував і за його злорадною, злою усмішкою, з якою він, ніби жартуючи, хльоскав дівчат нагайом і показував Скшембжховському; слідкував за його поглядами, які кидав той на всіх, ніби бажаючи сказати: „от же вам! от же вам!“

Але до смаку „Янека“ не знаходилось. Та занадто тонка була, та висока, та великі зуби мала. „Янек“ тільки мовчки одвертався й рушав далі. Всі мовчки дивились просто перед себе і коли-не-коли перекидався дехто словом.

— А ну, ти!... Повернись! — хльоснув Ґудзик нагаєм товсту дівчину в білій сорочці з червоними, товстими литками, що аж „вилискувались“ з-під короткої спідниці. — Ти з Цурупалок?

Дівка повернулась і, соромлячись, засміялась.

— Ну?

— Ба ні...

— А звідки ж?

— Хі-хі-хі!

„Янек“ рушив.

— Се погана, prosze pana... — йдучи по-заду з ніяковістю промовив Ґудзик. — Ось... Горпино!

Висока, чорнява дівчина поважно повернулась і зиркнула в їх бік.

— Іди сюди!...

— Чого ще треба?

— Та йди... Треба...

Дівка знехотя сперла граблі на машину й не поспішаючи стала наближатись до них. Гарні її очі дивились спокійно й холодно.

— Ти там... е... е... Ти одгортаєш полову?

— А то ж...

— Ну, так... той... А чи не багато там дівчат? Може... е... е... зайва котра?...

— А я знаю?

— Ну-да... але... Ти от що... Передаси комусь граблі й підеш до двору... Там панич передадуть тобою квітки... Бо мені сьогодня на залізничий дворець треба...

Дівчина подивилась на його з погордою і з насмішкою і мовчки пішла назад.

— Cóż to? — здивовано підняв брови пан Ян і подивився незрозуміло на Ґудзика.

— Не хоче, хлопка! — злісно кинув Ґудзик і рушив далі. „Панич-Янек“ ще раз озирнувся на високу, поважну постать Горпини й пішов за Ґудзиком. Перейшли на другий бік машини. Ґудзик ще отвертіше почав показувать Янекові всі вдачі дівчат, ще злорадніше повертав їх на всі боки перед ним і навмисне хльоскав нагайом, як коров на базарі.

— Прошу пана, можна мені граблі набити, бо чисто злазять, — підбігла вмить до них Хима й кинула гострим палким поглядом на „Янека“. Гарненьке її личко було витерте від пороху і приваблювало здоровим і свіжим румянцем.

— Граблі? — спитав Ґудзик і подивився на Янека, що зараз же впився в Химу очима, озираючи її з ніг до голови.

— А ся піде? — спитав він по-польськи у Ґудзика.

— Піде, піде, proszę pana ... З тобою там хто одгортає?

— Федоська, Килина Галасенкова ...

— Ну, то от що: кидай граблі, хай там хтось за тебе одгортає, підеш у двір ...

— Зараз?

— А вже ж! ...

— Чого?

— Там панич дадуть тобі квітки ...

Хима замнялась.

— Ну?

— Не хочу ...

— Не хочу ...

— Що? Що ж, тебе прохати, чи що? Не базікай же, забирайсь! ... Нічого ...

— Я до двору не піду! — твердо промовила Хима й повернулася йти.

— Як не підеш? — скрикнув Ґудзик, — значить ...

— Хиба я такий страшний, — перебив його Ян, холодно усміхаючись до Химы. — Я не кусаюсь ...

Хима кинула на його поглядом, трохи подержала його в невинних та ясних очах панича й повернулась до Ґудзика:

— Ну-да, щоб вигадали що-небудь…

— Дурна! — ніхто нічого не вигадає…

— Еге, не вигадає… Ось і тепер усі дивляться сюди…

— Та хай дивляться, може, повилазять… А панич дадуть тобі заразом і виплату за той тиждень… Тобі ж грошей треба?

— А то ж…

— Ну, от… Proszę pana, їй за тиждень руб вісімдесят.

Янек хитнув головою, глянув іще раз на Химу й рушив до вельосіпеда.

— Вона піде, proszę pana, тільки так… гедзкається…, піде…

Янек пхнув йому руку, стрибнув на вельосіпеда і, горкнувшись злегка до кругленького картузика, хутко задріботів ступирями. Ґудзик ще трохи постояв, подивився на дорогу, чи не видко часом „модиски", і тихо пішов назад.

— Ху! От нема чогось модиски! — крикнув Карпо, кидаючи вила й дивлячись на Ґудзика, що проходив біля його. — Пошила б мені пальчатки… А я б їй зуби вставив із оцих вилок… Однак ріжки випадають!…

У модиски кінські зуби,
На модисці гарні шуби,
Гей, модиска моя, разлюбезная моя! —

на весь голос узяв він і цілий гурт зараз же підхопив твір Карпа, що співавсь на голос „Барині".

Ґудзик, ніби не чуючи нічого, але прикусивши трохи губи, пройшов трохи й зараз же гукнув.

— Химо! Кидай граблі, іди до двору!

— Я не піду-у-у! — почувся голос Хими, і з-за машини виступила її постать з граблями.

— А я кому кажу йти!? Зараз же мені ступай... Візьмеш квітки і квітанцію на дворець... Чуєш?

— Ну-да-а-а! — плаксиво крикнула Хима. — Я не хо-очу, нехай хтось другий піде...

— Гаврило! А ти знаєш, скільки ряботиння у модиски? — гукнув Карпо до високого, тонкого парубка, що стояв недалеко від Ґудзика біля воза з снопами.

— Так не знаєш? Милийьон та ще й двадцять та під носом вісімнадцять. А приданого знаєш скільки? пятьсот!

— Карпо!! — ледве здержуючись, скрикнув Ґудзик. — хочеш робити, так роби, а не хочеш, так забірайся к чортовій матері!

— Хе? — Насмішкувато скривив губи Карпо — Скажіть, які вони сердиті... Не люблять...

Він підняв вила і, схопивши ними навильник соломи, далеко шпурнув її від себе.

— Химко! — вмить заревів Ґудзик, — довго ти там будеш копатись, закопало б тебе в сиру землю, кукло американьска! Що, я жартую з тобою, чи якого чорта! Ступай мені зараз!

— Ну-да-а, як дале-е-ко... — знов плаксиво скривила губи Хима.

— Ет! — рішучо підбіг до неї Ґудзик і, схопивши граблі, далеко шпурнув до лантухів із пшеницею. — Забірайсь!

Хима хмикнула ще раз, накинула краще хустку й тихо пішла від машини. Де-хто гукнув їй вслід погану лайку, де-хто мовчки вткнувся в работу, а Карпо тільки зціпив зуби і навіть не подививсь на неї.

Замовкло коло машини, як замовкає, бува, серед бурі й негоди.

Робили тихо, не співаючи, без сміху й жартів, немов чекаючи чого. Навіть Ґудзик не ходив за паровик, а понуро й суворо сидів на лантухах, з-під лоба позираючи иноді по робітниках.

Чути було тільки ревіння й гудіння машини, вигуки хлопчиків-погоничів та тарахкотіння млинків.

Пройшов іще деякий час. З-за паровика трохи задихавшись, зявилася румяна, здорова Хима. Пошукавши очима й забачивши економа, вона з діловитим, поважним виглядом підійшла до його.

— Казали панич, щоб ви в-вечері зайшли до них, щось мають казать вам, — вимовила вона, подаючи якийсь пакуночок, загорнутий в папір.

— Не казав про що? — не дивлячись на неї, спитав Гудзик, беручи пакуночок і ховаючи його в кишеню.

— Ні, казали тільки, щоб зайшли.

— Добре.

Хима повернулась і так само діловито почала шукати своїх грабель.

— Ось! — хитнула головою Федоська на землю біля себе, де лежали Химчини граблі. Хима підняла й зайняла своє місце, маючи все таки такий вигляд, ніби нічого не трапилось і все йде, як слід йому йти. Дівчата мовчали.

Карпо зразу ж побачив по її лиці, по знайомім йому дуже виразі в очах і в куточках губ, навіть по тому, як вона ступала, що не дурно „Янек“ приїздив...

Він іще міцніше стулив губи, нахмурився і ще з більшим запалом замахав вилами. Солома далеко летіла через голови товаришів, які иноді поглядали на його, теж похмурі й суворі.

— Кидайте за мене! — вмить зупинивсь він і, кинувши вила, пішов повз машину до діжки з водою. Напившись, він утерся, підняв окуляри на лоба й тихо пішов по-біля

дівчат, иноді зупиняючись коло де-кого з них. Гудзик пильно стежив ним, не встаючи з лантухів і похльоскуючи нагайом себе по чобот. Всі скоса поглядали на них крізь порох і полову. Машина ревла.

— Федосько! — гукнув Карпо, зупиняючись між Федоською й Химою, і скоса подивився на Химу. Федоська підвелась і озирнулась на його.

— Тобі Ґудзя не дарував хусток?

— Ні. . А що?

— А от нашій Химі не накупиться ніяк...

Хима, зачувши своє імя, озирнулась до них, але не розібравши за галасом, незрозуміло подивилась на Карпа й Федоську. Карпо, ніби ухиляючись від воза, що саме підїзжав до машини, підійшов зовсім близько до неї.

— Бідна Хима вже й не знає, куди їх ховати. То має хустку за Ґудзю, то за панича Янка, то за панича Станика... Клопіт!

Федоська засміялась і посунула полову до волока.

— Бреши-и-и! — з погордою кинула Хима, засовуючи граблі під машину.

— А що дав панич Янек, чи сережки, чи хустку?

— І сережки й хустку! Ну, то що? боюся тебе, чи що? — повернулась вона раптом до його і прямо подивилася в очі. — Пхи! злякалася!...

Карпо трохи змішався, не чекавши сього, але злість зараз же ще дужче закипіла і здавила йому груди.

— А вже ж! Поганому виду не буває стиду!

— Увва! Ти хороший!... Знаємо!

— Що ж ти знаєш!

— Нічого... Знаємо...

— Що ж ти знаєш?... У-у-у, паршива! — злісно штовхнув він її ногою й повернувся йти.

— Ну, ти! халамидро!... Чего бєшся? — скрикнула Хима, — бо зараз скажу панові, як ти підмовляєш...

Карпо мовчки повернувся і, не давши навіть скінчить, знов іще дужче пацнув її ногою.

— Па-а-а-не! — жалібно закричала Хима, одсовуючись від його. — Халамидро!

— Ой, Химко, гляди! — ледве зdeджуючись, проскрипів зубами Карпо, ненависно дивлячись на неї, — бо і твойому панові буде і тобі перепаде...

— А чого бешся?... Я тебе зачіпала?

— Ти чого чіпляєшся до дівки? — вмить почувся за ним голос Ґудзика. — Іди на місце!

— Я не подивлюся ні на твого батька, ні на паршивого Ґудзика, а так дам, що знатимеш! — не вважаючи на Гудзика і не повертаючись, промовив Карпо. — Я тобі покажу, який я халамидро, ляцька помийнице.

— Карпе, ступай до соломотрясу! — І між Химою й Карпом зявилась постать Ґудзика. Всі покинули роботу і, то посхилявшись, то виступивши з-за машини, пильно дивились до них. Тільки машина ревла й торохкотіла порожнім барабаном.

Карпо мовчки подивився на Ґудзика й повертаючись іти, кинув до Хими:

— Я тобі покажу, паскудо, підожди!

— Сам ти паскуда... Халамидро!

Карпо вмить скажено сіпнувся й кинувся до Хими.

— Па-ане! — заверещала та перелякано і, як опечена, зірвалася з місця.

— Карпе! — погрозливо крикнув Ґудзик, перепиняючи йому дорогу. — Не смій її бити!

— А тобі яке діло? — раптом спиняючись, люто повернувся до його Карпо. — Ти якого біса лізеш? Тобі яке діло? Га?

— Я тут хазяїн!

— Плювать я на тебе хотів!

— Я тебе плюну!

— Ти? — змірив його з погордою з ніг до голови Карпо й зареготався. — Ану, попробуй!

— Попробуєш!

— А ну ж, ну попробуй! — насуваючись на його, підставляв йому бік Карпо. — Ну, бий же, бий!...

— Забірайся до чорта, мурло! — Чого лізеш!...

— Та чого ти дивишся на його, Карпе? — почулось десь із купи робітників, що почали збігатись звідусюди. — Бий його, мироїда проклятого!... Гроші хай дає... Бий його!...

Ґудзик зблід і як, буває, маленький, завзятий цуцик, що попав на чужу вулицю, між чужих псів, озирнувся на всі боки. І побачив — в той саме час, манірно підтримуючи поділ ситцевої, білої сукні, жахливо, мов по багнюці, ступаючи по розкиданій полові, з-за паровика наближалась „модиска“.

— Гу-у-у! гу-у-у! го-о-о! тю-у-у! тю-ю! Моди-и-с-с-ка, моди-и-с-с-ка! — вмить заревли, зашипіли, засичали в валці. — Тю-у-у! тю! Учга-а! тю!

Модиска здивовано-перелякано зупинилась і незрозуміло стала дивитись в їх бік. З-за скирт, від возів, од волоків, зачувши крик і галас, збігались дівчата, хлопці й поважні навіть дядьки.

Ну, чого ж ти не бєш? Ну, ти! Бий же, бий! Он і модиска твоя прийшла... Та бий же! — ще ближче насунувся Карпо.

Ґудзик, блідий весь, тільки одсувався потроху і сціпивши губи, важко сопів носом.

— Та вдарь же хоч раз... Он же й гарапник маєш! — хитнув головою Карпо і, раптом зігнувшись схопився за нагай. Ґудзик перелякано сіпнувся назад і, шарпнувши рукою, вперіщив Карпа нагаєм.

— А-а, так он як! — заревів несамовито Карпо і всим тілом кинувся на Ґудзика. Той побачив тільки, як біла ситцева сукня вмить повернулась назад і загомоніла за паровиком, почув, як його зімняла якась сила, і не вспів оглянутись, як опинився на землі. Потім щось дуже гостро вдарило по зубах, по носі, в роті зробилось солоно, солоно, потім почувся якийсь крик, його чогось возили по землі й нарешті він опинивсь на ногах. По лиці й по грудях текла кров і в ухах гукало так, ніби туди вставлено паровика. Карпо червоний, з розбитими окулярами на грудях, стояв серед купи робітників і палко говорив щось повертаючись до всіх. Дехто теж кричав щось, дехто похмуро слухав, а де хто і сміявся. Машина вже не ґуділа, стояла, так що чуть було все.

— Та плювать я на ойго хотів! — крикнув Карпо. — гроші віддасть за роботу! Що? Та я й на суді це саме скажу... Проценти з нас дере за наші ж гроші, а ми мовчи?... Ого!... У ойго нема грошей? Ну-ну! Та зараз обшукайте його та й знайдете... Гроші давай!! — вмить скажено сіпнувся він до Ґудзика, що обтирався мокрою хусткою, яку намочив йому машинист. Карпа здержали.

— Я тобі покажу гроші, — підожди! — промовив понуро Ґудзик, держучи хустку коло носа. — Ти у мене ще побачиш, як людей убивати...

Він устав і пішов до діжки з водою. Постоявши трохи біля неї, він мовчки вмивсь і тихо вернувся до купи. Ніс йому розпух, почервонів і блищав, як намазаний салом, під лівим оком світив синяк.

— Пускайте машину! — повернувся він до машиниста. що балакав із Андроном. — А ви йдіть по місцях!... — кинув він до робітників, не дивлячись на них.

Але ніхто й не рухнувся тільки Карпо знов шарпнувся до його і щось закричав, але його знов спинили. Ґудзик подивився з-під лоба на всіх і знов, одвертаючись, тихше промовив:

— Ідіть же до роботи... нема чого...

— Зробіть виплату! — гукнув хтось із валки.

— Яку виплату? — ніби не розуміючи, подививсь Ґудзик у той бік, де зачувся голос.

Не знаєте? — тихо й серйозно обізався Андрон, що підійшов ближче.

— Не знаю.

— Ну, то можна вам сказати. Давайте нам зараз ті гроші, що ми заробили у вас. О!... Давайте зараз... Ось так виймайте з кишені та й давайте...

Ґудзик мовчки подивився на його злим і похмурим поглядом.

— Чого дивитесь так, наче поцілувати мене хочете? Хочете, щоб пішла машина — робіть виплату... Хочете, щоб стояла... то не давайте...

— Та нема в мене зараз грошей...

— А ви пошукайте...

— Та бреше він! У кишені... — закричав Карпо, але Андрон озирнувся до його, зробив рукою, щоб мовчав, і знов повернувся до Ґудзика.

— Немає, кажете?

— Нема... в суботу...

— Ну, то прощавайте... Гайда до-дому!... Пошукайте краще!

Ґудзик тільки стиснув плечима й пильно подивився на похмурі, рішучі лиця робітників, що почали вже рухатись і відходити.

— Почекайте! — бовкнув він. Андрон зараз же зупинився.

— Я дам тепер половину, а в суботу...

— Слухайте, пане економе, — перебив його сердито Андрон, — коли хочете говорити, то говоріть діло, а не крутіть! Не думайте, що ми такі вже дурні, як ви собі справді гадаєте. Що морочить голову? Нема у вас грошей? А давайте на що, що зараз знайду у вас у два рази стільки, скільки нам треба? Що ж ви думаєте, що ми не знаємо, які ви гроші даєте нам на проценти? Наші ж, наші! Ті самі гроші, що ми заробляємо у вас. Годі!... Тепер инший час настає! Думаєте, що й до віку мужик дурний буде? Чекайте трохи! Он у полтавській губернії задали вам перцю, буде і на всіх вас... Ироди! Мироїди! Ще дурить голову!

Невеличкі запорошені очі Андрона гнівно засвітилися, і голос мов подужчав і задзвенів.

— Ей, Андроне, гляди! За такі слова знаєш, що буває? — з погрозою буркнув Ґудзик, але Андрона наче ще більше підогріло се.

— Що буде? Що? В тюрму посадять? Військо покличеш? Чорт вас бери! Кличте, бийте! .. Пропадаємо все одно з панської ласки. Гроші наші давай! Давай хоч те, що даєте! Думаєте, не бачимо, на кого робимо? Не бачимо, що той, хто наших дівчат за пятака соромить на все село, живе з нашої праці. Не знаємо, що ми оцими руками заробили ті пятаки, що він нам кидає!! Годі! Чорта з два тепер! Давай гроші, що заробили! А потім давай по 80 к. у день, то й робитимем. А не хочеш, шукай собі других дурнів... А ми вже порозумнішали.

— По 80? — скрикнув Ґудзик.

— По 80, по 80!

— Та ти не здурів часом?

— Дурій сам!... А ми вже були дурні, що ми робили по 30 копійок у день, та ще й позичали у тебе свої гроші...

— Та які гроші? — перебив Ґудзик. — Які гроші? Чого ви до мене чіпляєтесь? Чим я винен, що пан не дає грошей вам? Що я, свої даватиму вам?

— Брехня! Пан давав, та ти ховав тільки. Знаємо!... Та яке нам діло до пана? Всі ви одні чорти! Ти наймав нас, ти й давай! Даєш?

— Ні!

— Ні?!

— Ні.

— Хлопці! До-дому! Всі до-дому! — палко закричав Андрон до всіх. — Хто зостанеться, тому сам розібю пику. Хай шукає собі...

— Чекайте! — знов бовкнув Ґудзик, але Андрон уже не зупинився. Махнувши тільки рукою, повернувся злегка і крикнув:

— Нема чого чекати!

— Чекайте, я... Дам по 60!

— По 80!

Зачувши „60“, де-які почалу зупинятись і нерішуче мнятись. Але Андрон, Карпо і ще дехто зараз же накинулись на тих і рушили таки.

— Глядіть! — закричав раптом Ґудзик. — Це вам так не минеться!... — Начальство про це сьогодня ж узнає!

— Плювать хотіли ми й на тебе і на твоє начальство! Що, ти нас можеш примусить, щоб ми у тебе робили? Га? — зразу ж озирнувся і навіть ступив до його декілька кроків Андрон. — Можеш? Ого!... Побачимо!

— Побачите!

— Побачимо! А от чи пустиш ти свою машину, то ми теж побачимо! Хлопці!... Беріть паса!... Таскайте до-до-

му!... Хай кличе своє начальство... Даси наші гроші та по 80 у день, тоді вернемо! Беріть паса!

Ґудзик перелякано здрігнувся й хотів щось сказати, але тільки розкрив рота і мовчки смішно якось став дивитись, як декільки хлопців в один мент згорнули пас, з реготом понесли його кудись і сховались у валці.

І це всіх ще більш ніби підпалило. Піднявся галас, крики, замахали руками, загомоніли, забалакали навіть ті, що перше ховались за других, кожний хотів вилить те, що накипіло за день. Ґудзик пригнічений ходив від паровика до машини, заговорював то до одного, то до другого, але почувши гидку лайку, або сміх, одходив і з жахом дивився, як усі до одного збірали свитки, торби і всі свої манатки. Йому не вірилось, що вони справді заберуть паса, що вони покинуть роботу й лишать його тут самого з машинистом; йому не вірилось, що машина стане і він не встигне на після завтра доставить на дворець уже продану пшеницю. Йому не хотілось вірити, що вони повстали проти його і вже більше не послухають його.

А робітники вже рушали від машини, дівчата навіть і пісні затягли. І ніякої надії не лишалося Ґудзикові. Лиця були поважні, з твердим і рішучим виразом, в очах просвічувала ненависть до його.

— Андроне! — гукнув Ґудзик.

Всі раптом зупинились і з купи вийшов Андрон.

— Я дам зараз усім виплату! — похмуро й безсильно кинув Ґудзик і став виймать із бокової кишени якусь невеличку книжечку.

— І по 80?

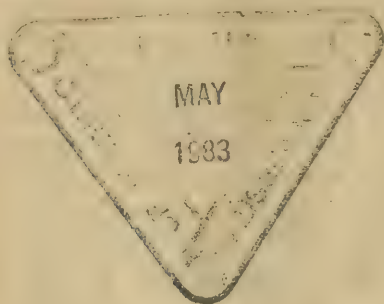
І по 80.

Всі весело зупинились, і почали вертатись. Почалася виплата.

Коли через якийсь час до машини, засапавшись, прибігла „модиска“ з своїм батьком і якийсь іще синенький ляшок, Ґудзик, сидячи на лантухах, уже доліЧував останнім робітникам гроші. Ніс йому рознесло, одне око заплило і обвелося синьою смугою, на губах іще лишилася суха, запекла кров.

Машина вже ревла, гуділа, вкривала порохом усе навкруги й ніби акомпаніювала гучній пісні дівчат.

Скінчивши виплату, Ґудзик, „модиска“, її батько і синенький ляшок почали радитись...

Ціна 2 Гривні.